

Het blijde geboortebericht van het Koningskind.

Lezen: Jesaja 9

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, op deze ...^e Adventszondag wil ik vanmorgen uw aandacht vragen voor het Woord van God, dat u voorgelezen is uit de profetie van Jesaja. De profetie van Jesaja, hoofdstuk negen, het vijfde vers.

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

Het thema voor de preek van vanmorgen luidt:

Het blijde geboortebericht van het Koningskind.

Er zijn vanmorgen drie aandachtspunten:

- a. het **adres** van dat geboortebericht
- b. de **inhoud** van dat geboortebericht
- c. de **naam** op dat geboortebericht

Als eerste dus het **adres** van dat geboortebericht.

Wat een blijde dag is het, als je 9 maanden hebt uitgekeken naar de geboorte van je kindje..., en je kijkt samen boven de wieg naar je pasgeborene...

Wat ben je dan blij! Wat ben je trots! Trotse vader, een beetje in verwarring soms van alle indrukken, maar apetrots! Trotse moeder, blij dat alles zo goed gegaan is..., en nu met zo'n heerlijk kindje in de wieg... Je eerste kindje...!

Dan voel je, het had heel anders gekund. Er zijn ouders die aan het einde van de zangerschap hun doodgeboren kindje moeten begraven en achterblijven met intens, stil verdriet...

Er zijn echtparen die iedere maand uitzien naar een zwangerschap, maar steeds weer teleurgesteld worden... Er zijn er onder ons die maar wat graag een gezin zouden hebben, maar hun weg is anders geleid.

Misschien sta *jij*..., ook wel eens zo trots en vol van stille verbazing te kijken over de rand van de wieg van je broertje of zusje. Dat kleine gezichtje..., die kleine vingertjes... Die mooie, zachte geluidjes... Weet je nog, die eerste dag? Al dat bezoek, iedereen kreeg beschuit met muisjes.

En natuurlijk, er werden ook *geboortekaartjes* gestuurd. Familie en vrienden kregen allemaal zo'n prachtig kaartje: *De Heere verblijdde ons met de geboorte van een zoon, en we noemen hem...*

Niet *iedereen* krijgt zo'n kaartje, nee, alleen mensen die een *speciaal plekje* hebben in het hart van pappa en mamma: *jij*..., *jullie*..., en familieleden en vrienden.

De geboorte van uw kinderen..., misschien is het al heel lang geleden.

Misschien zit u hier wel met tranen in de ogen..., omdat u kinderloos bleef. Of... omdat uw kind er niet meer is. Weggerukt door een dodelijk ziekte, verongelukt... Of omdat uw kind nooit meer thuiskomt... U kunt het wel *begrijpen*, maar toch... wat doet het pijn.

Tranen in de ogen..., misschien wel omdat uw kind nooit meer in de kerk komt, nooit meer komt onder de klank van het Evangelie.

Moet u ook niet onwillekeurig terugdenken aan dat *andere* moment, dat u stond bij het doopvont, hier voorin de kerk. Weet u nog de eerste woorden van het formulier?

Eerstelijk, dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en geboren en daarom kinderen des toorns zijn, zodat wij in het Rijk Gods niet kunnen komen, tenzij wij van nieuws geboren worden.

En hebt u toen niet 'ja' gezegd op deze eerste vraag...?

Eerstelijk, hoewel onze kinderen in zonden ontvangen en geboren zijn, en daarom aan allerhande ellendigheid, ja, aan de verdoemenis zelve onderworpen, of gij niet bekent dat zij in Christus geheiligd zijn, en daarom als lidmaten Zijner gemeente behoren gedoopt te wezen?

Wat een *contrast*, wat een *tegenstelling*!

Ik..., wij..., ons kindje... in zonden ontvangen en geboren: *kinderen des toorns*! Niet alleen ons kindje, maar *wij met onze kinderen*.

Wij *allemaal*. Wie zal een reine geven uit de onreine, niet een!!

Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en *in zonde* heeft mij mijn moeder ontvangen. En daarom: aan allerhande ellende onderworpen, ja aan de verdoemenis zelf...

Staat u *zo* wel eens bij de wieg van uw kindje?

Staat u *zo*, ouders die binnenkort uw kindje verwacht, wel eens boven de nog lege wieg in de babykamer?

Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. *Ik* ben een kind des toorns, *ik* ben een kind van Adam. Onze eerste vader heeft ons meegesleurd in de zonde van opstand en verzet tegen God onze Schepper en Maker, en daarom leef ook *ik* in diepe vijandschap tegen God..., dood door de misdaden en de zonden.

En mijn kindje *is* niet anders, *kan* niet anders zijn, *zal* niet anders zijn.

Hoe mooi *onze* geboortekaartjes ook zijn, het zijn geboorteberichten van kinderen van Adam, van (zoals het doopformulier zegt) kinderen des toorns.

Onze tekst is ook een geboortebericht: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven*. Maar *naar wie* gaat dit geboortebericht eigenlijk? Wij zouden zeggen: *naar wie* wordt dit geboortebericht, dit geboortekaartje gestuurd??

Om dat goed te begrijpen, moeten we eigenlijk even terugbladeren in het boek Jesaja.

In Jesaja 7 komen we koning Achaz tegen. Deze goddeloze koning van Juda voelt zich bedreigd door zijn buurman, Pekah, de koning van het tienstammenrijk. *Die* heeft een verbond gesloten met Syrië, en samen willen ze Juda onder de voet lopen.

Maar, zegt de Heere dan tegen Achaz, dat zal niet gebeuren. Achaz, vertrouw nu niet op je *eigen* plannen en je *eigen* vrienden, maar vertrouw op *Mij*. Achaz zoekt namelijk hulp bij het snel opkomende rijk van Assyrië.

Doe dat *niet*, zegt de Heere, maar stel je vertrouwen op *Mij*.

En je *mag* een teken van *Mij* vragen, als bewijs dat *Ik* de waarheid spreek.

Maar dat wil Achaz niet, dat is zijn eer te na. Hij zal het *zelf* wel uitzoeken...

En dan geeft de HEERE Zelf, *ongevraagd*, een teken:

Ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten.

Immanuël, God met ons.

Middenin een tijd van oorlog en dreiging, waar de spanning tussen wereldmachten gaat oplopen, geeft God het teken van... een kind. Niet *een* keer, maar in deze hoofdstukken tot *vier* keer toe.

Uiteindelijk zal Assyrië het land van Israel binnenvallen, komend uit het noorden. Eerst zal Damascus vallen, dan Samaria. Hij zal het land overstroomd, zegt Jesaja. Het zal *donker en duister* zijn, te beginnen juist in het noorden. Want daar komt de vijand binnenvallen. Te beginnen bij de stam van Zebulon en Naftali. Men zal in *bange* vrees zijn voor de dreiging van de wereldmachten. Maar toch, God zal aan Zijn verbond gedenken. Hij blijft, ondanks hun ontrouw *getrouw*, en zal Zich over Zijn volk ontfermen. Daarom, ondanks alle dreiging profeteert Jesaja over een *blijde* toekomst.
Het volk dat in duisternis wandelt zal een groot licht zien.

Jesaja kijkt ver over de dreiging van de vijand uit het noorden heen, en voorziet *grote blijdschap*! Een *ongekende* blijdschap, want de vijand zal verslagen worden. Verslagen, net als in de tijd van de Midianieten, die door Gideon werden verslagen. Met het *machtige* geluid van 300 bazuinen is de vijand toen verstrooid en verslagen. Zo zal *Christus*, met de bazuin van Zijn Evangelie, het rijk van de duivel verstoren en verbreken.

En dan... is daar weer..., *ongevraagd...*, *het teken van een kind*. Als het gaat om de verlossing uit de macht van het immense, schijnbaar onbreekbare Assyrische rijk, laat ons Jesaja een... *kinder-gezicht* zien.

Nu toch nog even terug naar de *vraag* van ons eerste punt. Onze tekst bevat een geboortebericht: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven...* maar... naar wie wordt dit bericht gestuurd?
Dit bericht wordt gestuurd naar... mensen. Naar de mensen in Juda, die met koning Achaz vertrouwen op *zichzelf*, op hun *eigen* plannen, en van God niet willen weten.
Dit bericht wordt gestuurd naar mensen... die er niet om gevraagd hebben, die dit niet gezocht hebben. Achaz heeft zelfs het teken *geweigerd*!
Dit bericht wordt gestuurd naar mensen die het niet waard waren. Immers de oorlogen dreigen omdat men *God* verlaten heeft!
Dit bericht wordt gestuurd naar mensen die leven in een stikdonkere nacht, vol van dreiging, vol van gevaar.

Jongens en meisjes, denk nog eens even terug. Naar wie sturen *wij* onze geboortekaartjes? Naar de mensen die *een plekje* hebben in het *hart* van pappa en mamma... Vrienden, familie, schoonfamilie...
Kun *jij* begrijpen..., dat de Heere een geboortebericht stuurt aan mensen die Hem *haten*...?
Aan mensen die *niets, niets* met Hem te maken willen hebben...?
En toch is dat, wat hier gebeurt!!

Het bericht: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven*, is een bericht aan het adres van *opstandelingen*, van *misdadigers*, van *kinderen des toorns*!
Ziet toch het *wonderlijke* daarvan.
De toorn waaronder wij leven, door onze eigen schuld, *zou* ons kunnen treffen. Dat zou volkomen terecht zijn. Maar terwijl het vonnis over ons *is uitgesproken* vanwege onze misdaden, wordt de *voltrekking* van het vonnis uitgesteld.
En in *die tijd*, in die *wachttijd* vóór de voltrekking van ons rechtvaardige *doodvonnis*, wordt ons een hemels bericht gestuurd. Een geboortebericht uit de hemel. Terwijl u wacht in uw dodencel, en hardnekkig weigert om een teken te vragen van de hemel, komt er voor u ongevraagd een hemels bericht. Een ongevraagd bericht, geadresseerd aan de grootste vijand van God.
Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven!

Nu weten we, aan wie dit bericht is gestuurd.

Maar, jongens en meisjes, op iedere brief staat ook een *afzender*. Op een geboortekaartje staat precies de naam en het adres van je vader en moeder. En zij sturen hun kaartjes aan mensen die een plekje hebben in hun hart.

De *Afzender* van dit geboortebericht is... God Zelf! Hoe wonderlijk! Hoewel u een *vijand* bent, een *opstandeling*, Gods liefde tot zijn verloren schepping heeft Hem bewogen om dit bericht te zenden: Dit bericht aan *dode* zondaren, aan *vijanden* van God.

De Afzender is Hij, die gezegd heeft, terwijl u zit in uw dodencel: Ik heb geen lust in uw dood!

De Afzender is Hij, van Wie gezegd wordt:

Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Dat brengt ons bij ons tweede aandachtspunt: de *inhoud* van het geboortebericht.

'Want', zo begint onze tekst. Er is *reden* tot blijdschap. En dan *geen* blijdschap, zoals zo vaak te zien in enthousiaste, geestdriftige kringen. Zo aantrekkelijk..., maar zonder *enige* diepgang. Zoals er ook zoveel gemaakte treurigheid is. Zo aantrekkelijk..., maar zonder *enige* diepgang. Oppervlakkige vrolijkheid, oppervlakkige treurigheid...

Maar het volk dat in duisternis wandelt, en woont in de schaduw van de dood, vanwege eigen schuld, heeft (zegt Jesaja) *reden* om vrolijk te zijn.

Want! Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.

Hoort u het goed? Niet: *zal* ons geboren worden, zal ons gegeven worden, maar: *is* ons geboren, *is* ons gegeven. De komst van dit Kind, van deze Zoon is werkelijkheid..., al zal het nog zo'n 740 jaar duren.

En nu..., nu het 2000 jaar later is, zeggen we niet: een Kind was ons geboren, een Zoon was ons gegeven, maar het is nog steeds *werkelijkheid* zoals altijd, en het wordt *ook u* gezegd:

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.

Een *Kind*. Een *mensje* van vlees en bloed. Een *kindje*..., zoals jullie jongens en meisjes wel eens een kindje in een wieg hebben gezien.

Het Woord is *vlees* geworden. Dat vlees..., waarvan gezegd is: *alle vlees is als gras, zijn heerlijkheid als een bloem van het veld, het gras verdort, de bloem valt af.*

Een Kind is ons geboren. Geboren in de kribbe van Bethlehem.

Kind, en tegelijkertijd *Zoon*. De eeuwige Zoon van de Vader, vol van genade en waarheid.

Hij was de Zoon, tot wie de Vader zei: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.

God uit God, Licht uit Licht, waarachtig God uit waarachtig God. Geboren, niet gemaakt.

Zijn Namen zijn sterke God, Vader der eeuwigheid.

God, oneindig hoog in majesteit en heerlijkheid, en toch..., nameloos diep gebogen. Hij heet met recht *Immanuël*, God met ons.

Jongens en meisjes, als je in de kribbe van Bethlehem kijkt, zie je géén *gewone* baby. Daar zie je de tweede Persoon van het goddelijke Wezen, de eeuwige God, bekleed met het lichaam van een *mens*..., geboren als een *kind*...

Hij, die in de gestaltenis Gods zijnde geen roof geacht heeft Gode even gelijk te worden, heeft Zichzelf vernietigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende.

Hij is de mensen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

Een Kind..., een mens, is ons geboren. Een Zoon..., de Zoon, is ons gegeven.
Wie zijn die ons eigenlijk...?

Enerzijds moet ik zeggen zijn wij dat allemaal, u en ik. Het Woord der zaligheid is tot u gezonden. Dit geboortebericht heeft enerzijds een *algemene bestemming*. Tot u *allen* komt dit bericht van het geboren Kind. God heeft Zijn Zoon gegeven in de aanbidding van het Evangelie, aan een verloren wereld, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Dat betekent *niet* dat alle mensen zalig worden. Maar *wel*, dat God Zijn Zoon *aanbiedt* in de prediking van het Woord. Dat betekent dat een *ieder* van ons recht heeft om tot Hem te gaan. Hoe zou u anders rechtens veroordeeld worden, als u zou *weigeren* tot Christus te komen...? Er zal geen onrecht zijn in uw uiteindelijke vonnis als gezegd zal worden: U *wilde* tot Mij niet komen...

Hij wordt *u* aangeboden in het Evangelie...: een Kind is *u* geboren, een Zoon is *u* gegeven... Dat, jongens en meisjes, is het tweede wat ons Doopformulier over ons zegt. We zijn niet alleen kinderen des toorns, *maar ook apart gezet op het terrein van het verbond*. Daar waar de Heere Jezus Christus geprekeerd wordt. Daar waar Hij aangeboden wordt als een volkomen Zaligmaker voor verloren Adamskinderen.

Ziet toch de rijkdom, gemeente, van de aanbidding van Christus in het Evangelie. Hoewel u erop letten moet, net als bij *ieder* aanbod, wat en op welke voorwaarden u iets wordt aangeboden.

* Christus wordt u in het Evangelie *vrij* aangeboden, we zouden zeggen: *gratis*. Die wil, die neme van het water des levens *om niet*!

U krijgt de parel van grote waarde *niet* te koop aangeboden. Hij *is* niet te koop met geld, met goede werken, met ijver. Maar op het prijskaartje van deze Evangelieaanbidding staat: *gratis*. Waarom weigert u *juist deze vrije* aanbidding?

Daarom, omdat u rijk en verrijkt bent, en geen ding gebrek hebt..., zonder te weten dat u bent...: arm, ellendig, jammerlijk, blind en naakt.

* Christus wordt *geheel* aangeboden.

Christus is niet voor elk wat wils. De een wil Hem alleen als *Priester*, om de zonde te verzoenen, maar wil *geen* profetisch onderwijs over dood, verlorenheid, vijandschap en schuld...

De ander wil hem alleen als *Profeet*. Leer me *alles* over ellende en verlorenheid, maar spreek me *niet* over verzoening, over genade. Als het steeds maar weer gaat over Jezus, dan stop ik mijn oren dicht...

Een derde wil Hem alleen als *Koning*. Ik *kies* voor Hem, ik *volg* Hem, maar ik bedank voor Zijn onderwijs. Spreek me niet van verzoening van schuld, zwijg over mijn dood en verlorenheid...

Waarom weigert u toch juist deze aanbidding, *van een gehele Christus*?

Daarom omdat u vol bent van verzet en vijandschap tegen een Zaligmaker die een *volkomen*, een *volledige* Zaligmaker wil zijn. Die niet is gekomen om *meewerkende* voorwerpen zalig te maken, maar om *vijanden*, *tegenwerkende* mensen met God te verzoenen.

* Christus wordt *u*, *persoonlijk* aangeboden.

Verlies u toch niet in allerlei uitlegkundige ideeën, om het persoonlijk adres van dit geboortebericht door te strepen. Uw excuus is even doorzichtig als de vijgenboombladeren van Adam en Eva in de hof van Eden.

U kunt met een stellig gezicht beweren dat dit geboortebericht niet voor allen bestemd is, maar dat is enkel om *zelf* onder de schuld uit te kruipen. Het is een goedklinkend excuus om *uzelf* te laten geloven, dat u er ook niets aan kunt doen dat u onbekeerd bent.

Maar dat is *zelf-bedrog*... Er is geen *plaats* in de herberg van uw hart, en daarom wijst u dit Koningskind de deur!

Maar het Evangelie zegt u allen: Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven!

Er is een Zaligmaker beschikbaar voor u allen en u hebt een goddelijk recht gekregen om tot Hem te gaan. Vergeving der zonden wordt u gepredikt.

U smeken wij: laat u toch heden met God verzoenen!

Christus staat voor de deur van uw hart..., aan de deur van jouw hart... U..., jij..., persoonlijk.... U..., jij... wordt geroepen en bevolen te geloven in de Naam van de Zoon van God.

Waarom weigert u juist die *persoonlijke* aanbieding van Christus? Het kan niet anders zijn, dan vanwege uw dood, en diepe vijandschap tegen God. Vanwege uw onmacht, en vanwege uw hardnekkige onwil.

* Christus wordt u *hartelijk* en *welmenend* aangeboden.

God biedt u niet iets aan, dat Hij niet bereid is te geven. Het is Hem volle ernst. Hij zweert bij Zichzelf, dat Hij geen lust heeft in uw dood.

Waarom weigert u juist die *hartelijke* en *welgemeende* aanbieding van Christus?

Als u kijkt in het diepste van uw hart, dan ziet u het stelligste bewijs van uw dood en vijandschap tegen God.

U denkt dat Hij het zegt..., maar dat Hij het niet meent. U gelooft God niet...!

Enerzijds is er dus de *algemene bestemming* van dit geboortebericht. In Christus is een overvloed van verzoening, genoeg voor een ieder die tot Hem komt. Niemand wordt uitgesloten van de aanbieding van het Evangelie. Christus heeft gezegd: Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit de hemel.

Veel mensen zijn geneigd om het ruime aanbod van het Evangelie te misbruiken.

Ze denken te kunnen volstaan met een *oppervlakkige*, en *verstandelijke keus*. Hun belijdenis is lippentaal en uit de vruchten van hun leven blijkt, dat zij nooit tot Christus getrokken, gebracht en gekomen zijn, als tot de Zaligmaker van *zondaren*.

Waar is in hun leven het hartelijk buigen voor God? Waar is de droefheid naar God over de zonde...? De zucht uit het leven van Paulus: ik, ellendig mens!?

Sommigen mensen denken, dat er daarom dan ook maar beter *gezwegen* kan worden over het aanbod van genade in het Evangelie. Maar dat is dwaas en onbijbels.

Dat *misbruik*, mag ons er niet van weerhouden u *Christus* voor te stellen als een *van God* gezonden Zaligmaker. Hij is *beschikbaar*, en *bereidwillig*, voor een *ieder*, die tot *Hem* gaat. Hij is gekomen om *zondaren* zalig te maken en *vijanden* met God te verzoenen.

En van dat gekomen zijn, van die komst roept het Evangelie, als een blijde boodschap, met veel vrijmoedigheid tot u allen: een Kind is ons geboren!

Enerzijds is er dus de *algemene bestemming* van dit geboortebericht, maar anderzijds omvat dit bericht ook een *bijzondere boodschap*.

Een bijzondere boodschap voor hen die het *aan de weet gekomen zijn*, dat zij wandelen in duisternis, en wonen in de schaduw van de dood. Voor mensen die het aan de weet gekomen zijn, dat hun leven niets anders is dan duisternis en dood..., en dat door eigen schuld

Die dat weten, diep in hun hart, die dat voelen, die dat ervaren, tot in het diepst van hun hart. Dat zijn geen mensen die met hun ellende aan de weg timmeren, maar die in het verborgen voor God op de knieën liggen en zeggen: Heere..., wees mij, *zondaar* genadig! Zij worden in ons teksthoofdstuk bijzonder aangesproken.

Enerzijds zijn er dus *ongevoelige* en *oppervlakkige* mensen. Zij zijn geneigd om het Evangelie te *misbruiken*.

Maar anderzijds zijn er dus ook mensen die *hun ellende aan de weet gekomen zijn*, en die bevindelijk *doorleven* voor God: Wees mij genadig, o God, want ik heb tegen U gezondigd...! En, verdrietig genoeg, zijn *ook deze* mensen geneigd, om de liefdevolle nodiging van Christus naast zich neer te leggen. Ze denken dat ze te *slecht* zijn..., ze denken dat ze *teveel* gezondigd hebben.... Zij hebben geen hoop..., zij zien geen weg...

Maar juist voor *hen* heeft onze tekst een bijzonder boodschap. Want dit geboortebericht spreekt ruimhartig over Gods bewogenheid met zondaren, maar de tekst spreekt ook zeker en vooral van Gods *bijzondere* liefde tot zijn verkoren *bruidskerk*. Hier klinkt een lied van de hemel, dat eeuwen lang geëchood heeft in de harten van Gods kinderen, als hun enige hoop: O, wonder van vrije genade: Een Kind is ons geboren.

En het klinkt na en door in de harten van Gods kinderen nu. Dit is onze enige hoop: een Kind is ons geboren, de Zoon is ons gegeven!

Wat een bewijs van Gods onbegrijpelijke en onveranderlijke liefde tot de Zijnen. Hier schittert ook wel heel bijzonder Gods eeuwige en bijzondere liefde tot Zijn kerk.

Die bijzondere liefde wordt, in de derde plaats, vooral verwoord in de *Namen* die aan dit Kind gegeven zijn.

Maar voor wij verder gaan met onze derde gedachte, zingen wij eerst uit psalm....

Onze derde gedachte: *de Namen van het geboren Koningskind*.

Wie een kindje verwacht..., bedenkt een naam. Ouders, u die in verwachting bent, u verzint namen. Moeders..., je bladert boekjes door met hele rijen van namen... Welke is geschikt? Welke zou het beste bij ons, het meest bij ons kindje passen? Je kindje, dat je samen verwacht heeft een *naam*.

Als je een broertje of zusje verwacht, jongens en meisjes, dan probeer je *mee* te denken...

Wie weet... vinden pappa en mamma de naam die *jij* verzonnen hebt ook heel erg mooi...

Kinderen die *niet* verwacht worden, die *niet* gewenst zijn, die krijgen geen naam...

Hoe wonderlijk was het dat God Zijn Zoon wilde geven. Hij kwam in de wereld om te lijden en te sterven en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Maar... de meesten verwachtten Hem *niet*... De meesten zagen *niet uit* naar Zijn komst.... De *mensen*... zouden Hem geen Naam gegeven hebben...

Dat is de harde werkelijkheid van het kerstfeest. Een Kind geboren, een Zoon gegeven, maar *niet* verwacht..., *niet* begeerd..., en *niet* gewenst...

Een *ongewenst* en *naamloos* Kind.

Dat heeft ons, ook in deze tijd, wel wat te zeggen. Hoeveel kinderen worden niet als *ongewenst* beschouwd, of als *naamloos* weggeworpen?

Geen blijde verwachting... Het komt niet uit..! Ah nee, alweer een kind!

Of: geen enkele verwachting zelfs... Weg ermee. Weg met dit kind. Duizenden kinderen worden in de moederschoot weggedaan.

Dat is niet alleen iets van de *wereld*, dat speelt *ook* binnen de kerk, ook binnen *onze* kerk.

Ouders, als uw kind ongewenst zwanger is, wilt u dan *alles* doen..., alles!, om uw kind in liefde en met zorg te begeleiden? Wilt u dan alles doen om uw kleinkindje van harte lief te hebben, te verwachten en in dit leven te ontvangen als *uw* kleinkindje...?

Hoe vaak wordt een kind *niet* verwacht..., *niet* begeerd...

Zo is het ook in ons natuurlijke leven, als het gaat om dit Koningskind.

U *hoort* het *wel*, zondag aan zondag, en zeker in deze adventstijd: een Kind is ons geboren... Maar toch, wie niet *verwacht*, die merkt ook dit geboortebericht eigenlijk helemaal niet op. Wat *doet* u met het geboortebericht van een onbekende? Al *is* het *voor u* bestemd, u legt het achteloos terzijde, want... u ziet er geen *waarde* in.

U ziet geen *waarde* in dit Kind, in dit Koningskind. Het is voor u een *ongewenst* kind, een *naamloos* Kind.

Dat is wel te begrijpen, want dit Kind doet niet anders, dan het *prediken* van onze diepe schande voor God. Het is een levende *prediking* van de diepte van onze *dood* en *verlorenheid*. Christus, de eeuwige Zoon, moest zo diep vernederd worden, vanwege de diepte en de schande van de zonde.

Dat, zo'n Koningskind wordt door ons natuurlijke hart *niet begeerd* en *niet verwacht*. Het is een *ongewenst* Kind. Weg met Dezen! We *willen* niet dat *Hij* Koning over ons zal zijn.

Hij heeft geen gestalte in zijn vernedering, dat wij Hem begeerd zouden hebben.

Dat geldt van nature voor ons allemaal... Dit is geen Kind dat wij verwacht hebben...

God heeft Zijn Zoon gezonden. Maar... wij hebben Hem niet *ver-wacht*, wij hebben Hem *ver-acht*. En toen dat Kind groot geworden was, hebben we geroepen: weg met Dezen! Kruist Hem!

Dat er *destijds*, in de donkerheid van de dreiging van Assyrië een *blijde boodschap* werd verkondigd, in het bijzonder tot een volk dat *boog* onder de dreigende oordelen, dat kwam onverwacht, ongevraagd.

Dat kwam ook niet *bij mensen* vandaan, maar dat kwam *eenzijdig* bij God vandaan. Dat was Gods verkiezend welbehagen, dat was Zijn *eeuwige* trouw, Zijn *ongevraagde* trouw, Zijn *onveranderlijke* trouw voor een volk dat verwoesting en ballingschap had verdiend.

Het was ook *Zijn* trouw, het was *Zijn* genade, dat er destijds niet alleen mensen waren die dit geboorterecht *terzijde* legden. Ook *toen* waren er mensen die *uitzagen* naar de komst van dit Kind. En dat was genade.

En dat er ook *nu* nog mensen zijn, die uitzien naar dit Kind, ook *dat* is genade. Dat is de verdienste van dit *Kind!* Dat komt niet uit de mens...

Wij zouden dit Kind geen namen gegeven hebben. Maar *God* heeft in eenzijdige en eeuwige zondaarsliefde aan dit Kind Namen gegeven tot troost, van een volk dat door genade geen weg meer ziet in en door zichzelf. Tot troost van een volk dat uitziet en verlangt naar de kennis en de openbaring van dit Kind in hun eigen, zo verzondigde leven.

Ziet u... in *uw* hart uit naar de kennis van dit Kind...?

Dan *moet* u tegelijkertijd wel, tot uw schande, bekennen dat ook in *uw* hart geen plaats is voor dit Koningskind. Dat u geen gestalte in Hem hebt gezien om Hem te begeren. U moet wel toegeven dat uw hart ten diepste vol is van vijandschap tegen dit Kind. Een hart vol van verzet, van zonde, vuilheid en onreinheid.

Verlangt u, naar de dag dat dit Kind *Zelf* plaats maakt voor Zichzelf, in een hart waar voor Hem geen plaats is? Naar de dag dat Hij niet alleen zal blijken te zijn een Middelaar van *verdienste*, Die Zich aan het kruis doodgeliefd heeft voor doodschuldige zondaren, maar *ook*

naar de dag, dat u met grote blijdschap Hem mag leren kennen als een Middelaar van *toepassing*? Naar de dag dat Hij Zich openbaart aan uw doodschuldige hart. Ziet u uit naar de dag, dat u met instemming voor eigen hart en leven kan nazeggen: Een Kind is *mij* geboren, een Zoon in *mij* gegeven? *Immanuël*, God met ons, met mij, arme zondaar?. Als een eeuwig, onbegrijpelijk wonder van vrije genade: niet alleen *anderen*, maar ook *mij* genade en gerechtigheid geschonken.

Zijn hier van die uitziende mensen..., die vol verwachting, vanuit eigen duisternis en onmogelijkheid uitzien naar dit Kind van Bethlehem? Het is adventstijd. Tijd van *verwachting*. Maar... *kent u* die zielsverwachting? Naar dit verachte Kind van Bethlehem? Hij was God en bleef God, maar Hij kwam in de volheid des tijd in diepe vernedering, in zwak en sterfelijk, menselijk vlees. Hij was volmaakt onschuldig, en toch is de volle toorn van God over de zonde op Hem losgebrosen. Hij had geen zonde, maar werd toch vastgegrepen door Gods recht. Hij was Gods enig geliefde Zoon, maar toch heeft Gods recht Hem geslagen, verwond en gedood. Hij ging de dood in voor *dood*-schuldigen, en zo heeft Hij Zijn Kerk, Die Hij van eeuwigheid liefgehad heeft, vrijgekocht in een weg van recht. Genade en recht, ja *al* Gods deugden zijn in Hem verheerlijkt.

Hebt *u*... *zo 'n* Middelaar nodig? Weet u, uit de *ervaring* van uw hart, dat *u* aan Gods eis niet kunt voldoen? Tegen *al* Gods geboden zwaar overtreden? Want ik gevoel de grootheid van mijn kwaad. Mijn zonden zie 'k mij steeds voor ogen zweven... 'k Heb tegen U, ja U alleen misdreven. Uw wil en wet, hoe heilig, stout versmaad... Heel mijn leven getuigt tegen me... Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog, ik ben Uw gramschap dubbel waardig... Weet u, uit de *ervaring* van uw hart, dat de *vloek* van God op uw leven rust? Weet u, uit de *ervaring* van uw hart, dat u naar Gods rechtvaardig oordeel, tijdelijke en eeuwige straffen verdiend hebt? Omdat u tegen de hoogste Majesteit gezondigd hebt! Weet u, uit de *ervaring* van uw hart, dat u niets hebt om te betalen, sterker nog, dat u uw schuld iedere dag meer maakt? Zoekt *u*, een *Weg*? Een *Middelaar*, die voor u, in uw plaats kan staan?

Weet dan, zoals de catechismus het zegt, dat die Middelaar, *tegelijk* waarachtig en rechtvaardig *mens*, maar ook tegelijkertijd waarachtig *God* moet zijn! *Kind* en *Zoon*... Alleen *zo 'n* Middelaar is in staat de last van Gods toorn over uw leven te dragen. Is deze Borg, is dit Kind niet geschikt voor u? Misschien zegt u wel: Wie is Hij, opdat ik in Hem geloven mocht? O, kon ik maar in Hem geloven...

O, volk dat in duisternis wandelt, dat woont in de schaduw des doods, zeg niet dat deze boodschap niet voor u bestemd is, want Hij is *aan u* geadresseerd! O, dat Hij toch door genade Zich heden aan uw ziel zou willen openbaren! Want zo zegt de HEERE, de God van het *eenzijdige* genadeverbond.
Een Kind is u geboren. Een waarachtig en rechtvaardig mens.
Een Zoon is u gegeven. De eeuwige Zoon van God.
En de heerschappij is op Zijn schouder. Hij is machtig om te verlossen. Sterk als een Held. Hij is de Leeuw uit de stam van Juda.
En dit zijn Zijn namen. Wij kunnen mooie namen dragen, die ten diepste heel veel verhullen. Maar Hij *heet*, zoals Hij *is*.

Het Zijn de Namen, niet die *wij* Hem gegeven hebben, maar die *de Vader* Hem gegeven heeft. Hij die uit de hemel geroepen heeft: Deze is Mijn Zoon, in Wie ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem! Hoort zijn Namen, u die wandelt in duisternis en woont in de schaduw des doods.

Zijn Naam is *Wonderlijk*...

Hij is wonderlijk in Zijn macht als Schepper. Van eeuwigheid eenswezens met de Vader. Maar Hij heeft Zich, wonder van goddelijke genade, *vernietigd*, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende. Hij is *mens* geworden: mens geboren uit Maria, zonder aardse vader. Een zondeloos mens. Voor Hem was geen plaats in de herberg, voor Hem was geen plaats in het hart, maar Hij *maakt* plaats voor Zichzelf.

Zijn naam is *Raad*, of zoals in het Hebreeuws letterlijk staat: *wonderlijke Raadsman*. Hier is een Raadgever voor mensen, die niet meer weten hoe het moet. Raad voor radelozen... Goede raad is *duur*... Deze raad is ook duur verdiend. Die heeft Zijn leven en bloed gekost. Maar Hij geeft Zijn raad uit enkel genade, zonder prijs. Als u niet meer *weet* hoe het moet, als u geen licht hebt, dan is *hier*, in Christus, *raad* voor u. Menselijke raadgevers kunnen goede raad geven. Maar het is vaak dure raad, en dan nog de vraag: *hoe* moet die raad nu uitgevoerd worden? Soms is de beste raad eigenlijk voor ons mensen *onuitvoerbaar*...!

Maar vrees niet! Dit Kind, is ook de Sterke God, die machtig is om te verlossen. Wat u nooit meer *kon* en *kan* doen: voldoen aan Gods eis... Dat heeft *Hij* gedaan. Hij was niet alleen mens, maar ook waarachtig God, machtig om de last van Gods toorn over de zonde te dragen.

O, zie op *Hem*...! Zie op het *Kind* in de kribbe van Bethlehem...! Zie op *Christus* de gekruisigde...!

Zie op *Hem*! In Zijn vernedering, in Zijn lijden en Zijn dood..., in Zijn verhoging, in Zijn opstanding en hemelvaart, ligt Zijn verdienste.

Ziet op *Hem*, op de Gekruisigde, ziet op *deze sterke God*, met een gebroken oog van geloof, roepend, en met tranen op de lippen van uw hart...: ik *geloof*... kom mijn *ongeloof* te hulp... En *Hij* zal u al Zijn goddelijke macht tonen, om uw ziel te redden van het verderf.

Hij is *machtig*, om u te verlossen van de *dood*, van de *banden* van de dood. Om u die in duisternis zit *in het licht* te stellen. Hem is gegeven *alle* macht in de hemel en op de aarde. Zijn macht is *sterker* dan de macht van de zonde in uw leven, dan de *macht* van de dood. Hij spreekt zijn *machtswoord* over de dood en er is *leven*. Hij spreekt en het is er, gebiedt en het staat er.

Hij is machtig, maar Hij is ook *bereid* en *gewillig* om al Zijn goddelijke kracht aan te wenden tot genezing van uw dodelijke zondekwaal.

Kom dan met uw zonde, met uw schuld, met uw doodheid, met uw vijandschap... aan de voeten van dit Kind.

Hij is ook *Vader der eeuwigheid*. De vastheid van Zijn werk ligt in de stilte van de eeuwigheid, in Gods onveranderlijk, verkiezend welbehagen. Nooit zal iemand bij machte zijn om *een* van de Zijnen uit Zijn handen te rukken.

Zijn kerk ligt vast, vast verankerd in *vrije*, in *eeuwige* zondaarsliefde, ze ligt ook vast in Zijn bloedende Middelaarshart.

Hij is *Vredevorst*. In het bloed van het kind van Bethlehem is de hitte van Gods gramschap geblust. Dan wordt genade van waarheid blij ontmoet, de vrede met een kus, met een kus van het goddelijke recht begroet.

Zijn Naam is wonderlijke Raadsman, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.
Vijf Namen, die samen komen in die *ene* Naam.

Dit is wat de engel zei tegen *Jozef* in de droom:

En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten... *JEZUS*; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

Daar is maar *één* Naam onder de hemel gegeven door welke u *moet*, en *kan* zalig worden, de Naam van Jezus.

Hij komt vanmorgen in het bijzonder tot moedelozen..., tot radelozen..., tot mensen die geen weg meer zien... Voor wie de weg donker en duister is...

U die staat met lege handen..., met een hemelhoge schuld..., u die *geen* weg meer ziet...

Ziet: *hier is de Weg, de Waarheid en het Leven.*

Zijn Naam is Jezus Christus. De door God gezonden Zaligmaker, de 'Immanuël', de 'God met ons'. Kind en Zoon. Gekomen om te zoeken en zalig te maken dat *verloren* was.

Hij wil *armen* met Zijn goederen vervullen. Strek dan toch uw *lege bedelaarshanden* uit tot Hem. Hij wordt u aangeboden, en zoals een arme bedelaar zijn lege hand uitstrekt, om een gift te ontvangen, *zo* mag *u*, uw hand uitstrekken, en Hem ontvangen, die u om niet wordt aangeboden.

Hij Die u hiertoe roept door de stem van het Evangelie, Hij is *Dezelfde*, Die u alles wilt schenken wat u nodig hebt. Vraag dan maar: Heere, geef toch wat U beveelt, en beveel wat Gij wilt.

Hij zal u, arme, moedeloze, radeloze God-zoekers, op Zijn tijd geven, al wat U ontbreekt.

En dan, *dan* zult u zien, geloven en ervaren tot in het diepste van uw hart: *alles...*, *alles...* was Zijn werk.

En dat, *dat* zal ons geven stof, eeuwige stof om hier en straks te zingen van Zijn Naam.

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen.

Met loof Hem vroeg en spa.

De wereld hoor' en volg' mijn zangen.

Met Amen, Amen na.

AMEN